

200703227/1.

Datum uitspraak: 21 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/34790 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 6 april 2007 in het geding
tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen en tevens geweigerd hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 april 2007, verzonden op 10 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat appellant (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 8 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 24 mei 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Desgevraagd heeft de Minister van Buitenlandse Zaken bij brief van 10 juli 2007 de aan de individuele ambtsberichten van 17 december 2002 en 10 april 2006 (hierna: de individuele ambtsberichten) ten grondslag liggende stukken overgelegd, ten aanzien waarvan hij op de voet van artikel 8:29, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) heeft verzocht te bepalen dat uitsluitend de Afdeling kennis mag nemen van nader omschreven gedeelten ervan.

Op 16 juli 2007 heeft de Afdeling in een andere samenstelling beslist dat de verzochte beperking van kennisneming gerechtvaardigd is.

Bij brieven van 19 juli 2007 hebben de staatssecretaris en de vreemdeling toestemming, als bedoeld in het vijfde lid van artikel 8:29 van de Awb, verleend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Het betoog van de gemachtigde van de vreemdeling dat het hoger beroep niet-ontvankelijk is, omdat de vreemdeling met onbekende bestemming is vertrokken, faalt. Reeds omdat de rechtbank het besluit van 20 juni 2006 heeft vernietigd en de staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van haar uitspraak een nieuw besluit te nemen, heeft de staatssecretaris belang bij beoordeling van het hoger beroep.

2.2. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris dat - samengevat weergegeven - de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister in het in beroep bestreden besluit niet heeft kunnen volstaan met de enkele constatering dat de vreemdeling het onderzoek naar adequate opvang in zijn

land van herkomst heeft gefrustreerd, aangezien de vreemdeling, gelet op zijn leeftijd ten tijde van zijn verklaringen tijdens het eerste en het nader gehoor, naar behoren heeft verklaard over zijn voormalige woonadres in dat land. Volgens de staatssecretaris heeft de rechtbank ook ten onrechte geoordeeld dat het gedeelte van het besluit van 20 juni 2006 dat ziet op de weigering om de vreemdeling een ambtshalve verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' te verlenen onvoldoende is gemotiveerd. Hiertoe voert de staatssecretaris aan dat de rechtbank heeft miskend dat de minister in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat de vreemdeling onvolledige en onjuiste informatie omtrent de plaatsen waar hij in Ethiopië zou hebben verbleven, heeft verstrekt en de minister daarbij voldoende met de leeftijd van de vreemdeling en zijn persoonlijke omstandigheden rekening heeft gehouden.

2.2.1. De minister heeft de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht in Ethiopië onderzoek in te stellen. De bevindingen van dit onderzoek zijn in de individuele ambtsberichten neergelegd. In aanmerking genomen dat ook uit het individueel ambtsbericht van 10 april 2006, dat is uitgebracht naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank van 19 juli 2005 in zaak no. AWB 03/17759, waarbij een eerdere afwijzing van de aanvraag van de vreemdeling is vernietigd, naar voren komt dat de vreemdeling onvoldoende en onjuiste informatie heeft verstrekt, was het aan hem om, teneinde die ambtsberichten te weerleggen, aanvullende informatie te verstrekken. De rechtbank is er ten onrechte aan voorbijgegaan dat de vreemdeling dit heeft nagelaten. Voor zover de rechtbank heeft overwogen dat de vreemdeling, gelet op zijn leeftijd ten tijde van het eerste en het nader gehoor, naar behoren over zijn voormalig woonadres in zijn land van herkomst heeft verklaard, heeft zij niet onderkend dat niet kan worden staande gehouden dat de minister niet in redelijkheid van een vreemdeling die dertien jaar oud was, mocht verwachten dat deze over de woning en de omgeving waar hij stelt tien jaar te hebben verbleven verifieerbare informatie zou kunnen verschaffen en dat de minister de vreemdeling na de gehoren nog meermalen in de gelegenheid heeft gesteld schriftelijk zodanige informatie te verschaffen.

2.2.2. Hieruit volgt dat geen plaats is voor het oordeel dat de minister zich, mede op grond van de informatie uit de individuele ambtsberichten, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling onvoldoende en onjuiste informatie heeft verstrekt. De minister heeft zich derhalve, conform het beleid neergelegd in paragraaf C2/7.4.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000, zoals die ten tijde hier van belang luidde, niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat de vreemdeling het onderzoek naar adequate opvangmogelijkheden in het land van herkomst heeft gefrustreerd.

2.2.3. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De eerste grief behoeft, in het licht van het voorgaande, geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te

doen en in aanmerking genomen dat de vreemdeling tegen de uitspraak van de rechtbank geen hoger beroep heeft ingesteld, ook niet tegen de overweging dat de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen bij het besluit van 20 juni 2006 terecht op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 is afgewezen, zal het beroep van de vreemdeling tegen dat besluit alsnog ongegrond worden verklaard.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 6 april 2007 in zaak no. AWB 06/34790;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

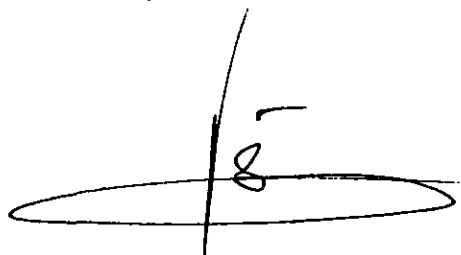
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 september 2007

282-532.

Verzonden: 21 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB06/34790

Datum uitspraak: 6 april 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op :
v-nummer
van Etiopische nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. W.A. van der Plas-Slot,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 20 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 13 november 2001 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 18 juli 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 13 maart 2007. Eiser is verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. Y.E.A.M. van Hal.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van zijn asielaanvraag heeft eiser, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiser is afkomstig uit in Ethiopië. Eiser is opgegroeid zonder vader en zijn moeder is overleden toe hij 10 jaar was. Na het overlijden van zijn moeder heeft hij 2 jaar op straat geleefd. Op een dag kwam hij een blanke man tegen genaamd . Eiser heeft daarna ongeveer 8 maanden bij gewoond. heeft (naakt)foto's van hem gemaakt. heeft hem naar Egypte gebracht en overgedragen aan een andere man die hem naar Nederland heeft gebracht.

3. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd.
Ten aanzien van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel is verweerder van mening dat de verklaringen van eiser ongeloofwaardig zijn omdat eiser onjuiste en onvolledige informatie heeft verstrekt. Voorts stelt verweerder zich op het standpunt dat voor zover van geloofwaardigheid van het asielrelaas moet worden uitgegaan, eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef onder a tot en met f van de Vw 2000.
Ten aanzien van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier op grond van art. 14 lid 1 onder e van de VW 2000 is verweerder van mening dat onderzoek naar adequate opvang in het land van herkomst (Ethiopië) niet mogelijk is nu uit de individuele ambtsberichten is gebleken dat de verklaringen van eiser ongeloofwaardig zijn omdat hij onjuiste en onvolledige informatie heeft verstrekt hetgeen voor rekening en risico van eiser dient te komen.
Voorts is verweerder van mening dat met de leeftijd van eiser rekening is gehouden. Dit blijkt uit het feit dat eiser meerdere gelegenheden heeft gehad om verklaringen aan te vullen.

4. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en heeft daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd.
De onderzoeken ten behoeve van de ambtsberichten zijn onzorgvuldig omdat er van onjuiste wijknamen is uitgegaan en niet van de door eiser verstrekte gegevens. Voorts heeft eiser alles gedaan om aan het onderzoek mee te werken en is geen rekening gehouden met de ontwikkeling en de leeftijd van eiser. Eiser was ten tijde van de aanvraag immers amper 13 jaar. In dit kader doet eiser een expliciet beroep op artikel 3 van Verdrag inzake de Rechten van het Kind.
Voorts wenst eiser in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef onder b en c van de Vw 2003.
In ieder geval wenst eiser op basis van het aangevoerde in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning regulier als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. De rechtbank ziet zich allereerst voor de vraag gesteld of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser ongeloofwaardig is.

7. De rechtbank overweegt dat in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas van de vreemdeling, de vreemdeling alle hem gestelde

vragen zo volledig als mogelijk dient te beantwoorden, het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk dient te zijn en het relaas voorts dient te stroken met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

8. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) - verwezen wordt naar bijvoorbeeld de uitspraak van de ABRvS van 27 januari 2003, gepubliceerd in JV 2003/102 - behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het asielrelaas gestelde feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder. Verweerder beoordeelt de geloofwaardigheid van het asielrelaas op basis van uitvoerige gehoren en van vergelijking van het relaas met al datgene, wat hij over de situatie in het land van herkomst weet uit ambtsberichten en andere objectieve bronnen en wat hij eerder heeft onderzocht en overwogen naar aanleiding van gehoren van andere asielzoekers in een vergelijkbare situatie. Dit overzicht stelt hem in staat die beoordeling vergelijkenderwijs en aldus geobjectiveerd te verrichten. Het op deze wijze beoordelen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas door verweerder brengt met zich mee dat de rechter die beoordeling terughoudend zal dienen te toetsen.

Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de asielzoeker naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van de door de asielzoeker aan die feiten ontleende vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van verweerder. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen.

Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen

9. De rechtbank stelt vast dat uit het individuele ambtsbericht van 10 april 2006 volgt dat vanwege het ontbreken van een huisnummer het niet mogelijk was te onderzoeken of eiser geregistreerd heeft gestaan bij de voor de woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten en dat buurtonderzoek in de omgeving van het opgegeven huisadres derhalve evenmin mogelijk was. Voorts stelt de rechtbank vast dat eiser zijn woongebied heeft aangeduid met _____ en dat volgens het individuele ambtsbericht met deze aanduiding feitelijk bedoeld wordt het centrum van _____. Verder stelt de rechtbank vast dat uit het ambtsbericht van 17 december 2002 het bestaan van de Hermata school blijkt en dat een aantal namen van gebieden (o.a. de wijk _____) op de door eiser getekende overzichtkaart bestaan alleen niet overeenstemmen met de juiste locatie. Tenslotte constateert de rechtbank dat eiser op 13 jarige leeftijd naar Nederland is gekomen.

10. Uit bovenstaande vaststaande feiten en de overige gedingstukken constateert de rechtbank dat verweerder in redelijkheid niet tot de conclusie heeft kunnen komen dat de verklaringen van eiser ongeloofwaardig zijn. De rechtbank is daarbij van oordeel dat verweerder in onvoldoende mate rekening heeft gehouden met de leeftijd van eiser en de omstandigheden waarin hij ter plaatse heeft geleefd. Wat de leeftijd betreft is van belang dat een groot deel van de gebeurtenissen, waarover eiser heeft verklaard en waar verweerder thans zijn beslissing op baseert, zich hebben voorgedaan toen eiser ten hoogste tien jaar oud was. Daarna heeft eiser nog twee jaar op straat geleefd. De rechtbank is van oordeel dat verweerder bij de beoordeling van eisers relaas zich terdege had moeten vergewissen van de vraag of de door hem geconstateerde tegenstrijdigheden of onjuistheden niet het gevolg waren van de met eisers leeftijd samenhangende onwetendheid of onkunde. Tevens had verweerder dienen na te gaan in hoeverre eiser, die slechts een geringe opleiding heeft gehad, in staat kon worden geacht een enigszins betrouwbare schets te maken van zijn woonomgeving in _____. Dat verweerder dit niet heeft gedaan blijkt reeds uit het feit dat zij eiser niet hebben gevraagd een dergelijke schets ten overstaan van een contactambtenaar te maken, maar hem daartoe schriftelijk bij

brief van 3 juni 2002 hebben uitgenodigd. Niet is gebleken dat verweerder, nadat namens eiser was medegedeeld dat eiser de gevraagde gegevens niet kon verstrekken, nader onderzoek heeft gedaan naar de vraag of dit het gevolg was van, mogelijk niet verwijtbaar, onvermogen van eiser om een dergelijke schets te maken.

11. Met inachtneming van dit uitgangspunt is de rechtbank van oordeel dat verweerder redelijkerwijs bij haar oordeel had dienen te betrekken dat eiser de benaming heeft genoemd als woongebied. Het gegeven dat met deze benaming ook het centrum van wordt aangeduid doet niet af aan het feit dat eiser, gelet op zijn leeftijd en de onduidelijke situatie ter plaatse, een voldoende juiste aanwijzing heeft gegeven over zijn woongebied. Dit klemmt temeer nu uit de stukken niet duidelijk blijkt of eiser nauwkeuriger zijn huisadres had kunnen aangeven. Voorts blijkt uit de overzichtkaart dat eiser in voldoende mate herkenningspunten heeft aangegeven waardoor verweerder ter plaatse een nader onderzoek kon doen. Zo heeft eiser o.a. de school en het busstation (beide met juiste benaming) en de wijk in zijn overzichtskaart verwerkt. Het feit dat de locatie op de getekende overzichtkaart niet geheel overeen komt met de situatie ter plaatse is kan eiser redelijkerwijs niet tegengeworpen worden gelet op zijn leeftijd en de onduidelijke infrastructuur ter plaatse. Voorts heeft verweerder bij zijn overweging dat het buurtonderzoek in de omgeving van het opgegeven huisadres niet mogelijk was, betrokken dat eiser niet geregistreerd heeft gestaan bij de voor de woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten. De rechtbank is van mening dat verweerder redelijkerwijs niet bij zijn oordeel heeft mogen betrekken dat eiser niet geregistreerd stond, nu uit het destijds geldende algemene ambtsberichten van 2000, pag 8 en 2002, pagina 13/14 kan worden opgemaakt dat alleen bij de aanvaag voor een identiteitskaart een registratie plaatsvindt door het lokale (kebele-)bestuur. Het feit dat het buurtonderzoek in de omgeving niet mogelijk was kan derhalve mede aan de gebrekkige woonregistratie in Ethiopië worden toegerekend en niet in overwegende mate aan eiser worden tegengeworpen.

12. Nu verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is te achten ziet de rechtbank, gezien de beroepsgronden, zich voor de vraag gesteld of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning in de zin van artikel 29 lid 1 aanhef onder b en c van de VW 2000

13. Ten aanzien van de b-gond van artikel 29 van de VW 2000 is de rechtbank van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De rechtbank acht daartoe redengevend dat de pornografische foto's op internet over de gehele wereld geraadpleegd kunnen worden en daarom geen specifiek verhoogd risico bij terugkeer naar Ethiopië vormen. Voorts betreft de gevreesde herkenning en uitbuiting een onzekere gebeurtenis in de toekomst waarbij niet geconcretiseerd is voor wie dat zal zijn.

14. Ten aanzien van de c- grond van artikel 29 van de VW 2000 is de rechtbank van oordeel dat uit de verklaringen van eiser, noch uit overige aanwijzingen, blijkt dat zijn vertrek uit Ethiopië verband houdt met zodanige traumatische ervaringen, dat van hem daarom in redelijkheid niet kan worden gevergd terug te keren naar Ethiopië. De rechtbank acht daartoe redengevend dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat voldaan is aan het traumatabeleid van verweerder ingevolge C1/4.4.2 van de vreemdelingen-circulaire (hierna: Vc), nu de foto's gemaakt zijn door een particulier die niet behorende tot de autoriteiten van het land van herkomst.

15. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit, voor zover dat betrekking heeft op de afwijzing van de aanvraag voor een

verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vw 2000, terecht is afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid van de Vw 2000.

Ten aanzien van de aanvraag regulier voor bepaalde tijd

16. De rechtbank is van oordeel, gelet op het overwogene in rechtsoverweging 10, dat eiser het onderzoek van verweerder naar adequate opvang in zijn land van herkomst niet heeft gefrustreerd. Immers, gelet op de leeftijd van eiser ten tijde van zijn verklaringen tijdens het eerste en het nader gehoor heeft eiser, naar het oordeel van de rechtbank, naar behoren verklaard over zijn voormalige woonadres in zijn land van herkomst. Derhalve had verweerder in zijn bestreden besluit niet kunnen volstaan met de enkele constatering dat eiser het onderzoek naar adequate opvang in zijn land van herkomst heeft gefrustreerd.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat het gedeelte van het besluit dat ziet op een verblijfsvergunning regulier ten aanzien van het amv-beleid onvoldoende is gemotiveerd.

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het besluit van 20 juni 2006;

draagt verweerder op binnen zes weken een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;

verbiedt de uitzetting van eiser tot het te nemen besluit aan hem is bekendgemaakt;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser ten bedrage van € 644, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als de rechtspersoon die deze kosten dient te voldoen aan de griffier van deze nevenzittingsplaats

Deze uitspraak is gedaan door mr. C. van Linschoten en in het openbaar uitgesproken op 6 april 2007 in tegenwoordigheid van drs. G. Sassen als griffier.

de griffier

de rechter

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VERZONDEN OP

10 APR 2007

Voor fotocopie conform

De Griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

- 8 MEI 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,
(Schedeldoekshaven 100, 2511 EX Den Haag)
a p p e l l a n t
gemachtigde: mr. A. van Blankenstein,
advocaat te Den Haag
(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

in eerste instantie woonplaats gekozen
hebbende ten kantore van zijn gemachtigde
v e r w e e r d e r
gemachtigde: mr. W.A. van der Plas-Slot
advocaat te Druten

1 Inleiding

De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Arnhem, van 6 april 2007 (Awb 06/34790) (**prod. 1**), verzonden op 10 april 2007, in welke uitspraak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 20 juni 2006 gegrond heeft verklaard, de beschikking heeft vernietigd en bepaald heeft dat de Staatssecretaris opnieuw moet beslissen of verweerder in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw, onder een beperking verbandhoudend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

Hierna zal de Staatssecretaris allereerst een overzicht geven van de procedure (onder 2) en een samenvatting geven van verweerders asielrelaas (onder 3). Daarna volgen onder 4 de grieven en de toelichting daarop en onder 5 de conclusie.

2 Procedure

- 2.1 Verweerder stelt op _____ te zijn geboren in Ethiopië. Hij stelt de nationaliteit van Ethiopië te bezitten. Hij is vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw).
- 2.2 Verweerder stelt op 13 november 2001 Nederland te zijn binnengekomen. Op 14 november 2001 verzocht hij om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw.
- 2.3 Naar aanleiding van zijn aanvraag is verweerder op 21 februari 2002 gehoord door een contactambtenaar. Van dit gehoor is een verslag gemaakt. Verweerder heeft bij brief van 4 maart 2002 correcties en aanvullingen op dit verslag ingediend.
- 2.4 Bij brief van 13 maart 2002 is verweerder verzocht ten behoeve van een noodzakelijk onderzoek nadere gegevens te verstrekken. Bij brief van 25 maart 2002 heeft verweerder hierop gereageerd. Bij brief van 3 juni 2002 is verweerder wederom verzocht aanvullende informatie te verstrekken. Op deze brief heeft verweerder gereageerd bij brief van 26 juni 2002.
- 2.5 Bij brief van 25 juli 2002 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verweerder bericht voornemens te zijn de aanvraag af te wijzen. Dit voornemen is op dezelfde datum bekendgemaakt. Bij brief van 21 augustus 2002 heeft verweerder zijn zienswijze hierover kenbaar gemaakt.

- 2.6 Op 17 december 2002 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken op verzoek van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een individueel ambtsbericht uitgebracht. Een afschrift hiervan is op 21 januari 2003 aan verweerder verzonden. Bij brief van 17 februari 2003 heeft verweerder hierop gereageerd.
- 2.7 Bij beschikking van 20 januari 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag afgewezen. Tevens heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie beslist niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw, onder een beperking verbandhoudend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Deze beschikking is op 24 februari 2003 bekendgemaakt.
- 2.8 Bij brief van 21 maart 2003 heeft verweerder beroep ingesteld tegen de afwijzing van de aanvraag. Tevens heeft hij bij brief van 21 maart 2003 bezwaar gemaakt tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.
- 2.9 Bij uitspraak van 19 juli 2005 heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard, het besluit van 20 januari 2003 vernietigd en de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie opgedragen een nieuw besluit te nemen. De uitspraak is verzonden op 20 juli 2005.
- 2.10 Bij brief van 27 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verweerder bericht voornemens te zijn de aanvraag af te wijzen. Daarbij is echter aangegeven dat verweerder in aanmerking zou komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verbandhoudend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Naar aanleiding van een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 10 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie bij brief van 15 mei 2006, het voornemen van 27 april 2006 ingetrokken en verweerder bericht voornemens te zijn de aanvraag af te wijzen en niet een verblijfsvergunning regulier te verlenen. Bij brief van 6 juni 2006 heeft verweerder zijn zienswijze hierover kenbaar gemaakt.
- 2.11 Bij beschikking van 20 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie de aanvraag afgewezen. Tevens heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie beslist niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onder een beperking verbandhoudend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Deze beschikking is op 21 juni 2006 bekendgemaakt.
- 2.12 Bij brief van 18 juli 2006 heeft verweerder tegen deze beschikking beroep ingesteld. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 16 augustus 2006. Op 1 november 2006 heeft de rechtbank de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht de stukken te overleggen die ten grondslag hebben gelegen aan het ambtsbericht van 10 april 2006. De Minister van Buitenlandse Zaken heeft deze stukken bij brief van 21

november 2006 verzonden en daarbij kenbaar gemaakt dat uitsluitend de rechtbank kennis zal mogen nemen van bepaalde passages. Bij uitspraak van 14 december 2006 heeft de rechtbank bepaald dat de beperking van de kennisneming van de vertrouwelijke gedeelten gerechtvaardigd is. De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft op 8 maart 2007 een verweerschrift ingediend. Het beroep is behandeld ter zitting van 13 maart 2007. Namens verweerder is tijdens de zitting een pleitnotitie overgelegd.

- 2.13 Bij uitspraak van 6 april 2007 heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard, het besluit van 20 juni 2006 vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris binnen zes weken een nieuw besluit dient te nemen. Tevens heeft de rechtbank de uitzetting van verweerder verboden totdat het te nemen besluit aan hem is bekendgemaakt. De Staat is veroordeeld de proceskosten te vergoeden.

3 Asielrelaas

Verweerder heeft ten overstaan van de contactambtenaar – kort samengevat – het volgende verklaard.

- Verweerder heeft zijn vader nooit gekend. Hij woonde alleen met zijn moeder en ging naar school.
- Toen hij tien jaar was is zijn moeder in het ziekenhuis overleden en moest hij de woning verlaten omdat hij de huur niet kon betalen.
- Hij heeft twee jaar op straat gewoond en verdiende geld als sjouwer en met het wassen van auto's.
- Op een gegeven moment heeft een blanke man hem meegenomen. Na een jaar bij de man te hebben verbleven heeft de man verweerder meegenomen naar Egypte. Van daaruit is verweerder met een andere man naar Nederland gereisd.

4 Grieven

Inleiding

- 4.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat de beschikking van 20 juni 2006 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen deze beschikking ongegrond dienen te worden verklaard.

Grief I

- 4.2 In rov 10 en 11 heeft de rechtbank overwogen:

10. Uit bovenstaande vaststaande feiten en de overige gedingstukken constateert de rechtbank dat verweerder in redelijkheid niet tot de conclusie

heeft kunnen komen dat de verklaringen van eiser ongeloofwaardig zijn. De rechtbank is daarbij van oordeel dat verweerder in onvoldoende mate rekening heeft gehouden met de leeftijd van eiser en de omstandigheden waarin hij ter plaatse heeft geleefd. Wat de leeftijd betreft is van belang dat een groot deel van de gebeurtenissen, waarover elser heeft verklaard en waar verweerder thans zijn beslissing op baseert, zich hebben voorgedaan toen eiser ten hoogste tien jaar oud was. Daarna heeft eiser nog twee jaar op straat geleefd. De rechtbank is van oordeel dat verweerder bij de beoordeling van eisers relaas zich terdege had moeten vergewissen van de vraag of de door hem geconstateerde tegenstrijdigheden of onjuistheden niet het gevolg waren van de met eisers leeftijd samenhangende onwetendheid of onkunde. Tevens had verweerder dienen na te gaan in hoeverre eiser, die slechts een geringe opleiding heeft gehad, in staat kon worden geacht een enigszins betrouwbare schets te maken van zijn woonomgeving in . Dat verweerder dit niet heeft gedaan blijkt reeds uit het feit dat zij eiser niet hebben gevraagd een dergelijke schets ten overstaan van een contactambtenaar te maken, maar hem daartoe schriftelijk bij brief van 3 juni 2002 hebben uitgenodigd. Niet is gebleken dat verweerder, nadat namens eiser was medegedeeld dat eiser de gevraagde gegevens niet kon verstrekken, nader onderzoek heeft gedaan naar de vraag of dit het gevolg was van, mogelijk niet verwijtbaar, onvermogen van eiser om een dergelijke schets te maken.

11. Met inachtneming van dit uitgangspunt is de rechtbank van oordeel dat verweerder redelijkerwijs bij haar oordeel had dienen te betrekken dat eiser de benaming heeft genoemd als woongebied. Het gegeven dat met deze benaming ook het centrum van . wordt aangeduid doet niet af aan het feit dat eiser, gelet op zijn leeftijd en de onduidelijke situatie ter plaatse, een voldoende juiste aanwijzing heeft gegeven over zijn woongebied. Dit klemmt temeer nu uit de stukken niet duidelijk blijkt of eiser nauwkeuriger zijn huisadres had kunnen aangeven. Voorts blijkt uit de overzichtkaart dat eiser in voldoende mate herkenningpunten heeft aangegeven waardoor verweerder ter plaatse een nader onderzoek kon doen. Zo heeft eiser o.a de school en het busstation (beide met juiste benaming) en de wijk in zijn overzichtskaart verwerkt. Het feit dat de locatie op de getekende overzichtkaart niet geheel overeen komt met de situatie ter plaatse is kan eiser redelijkerwijs niet tegengeworpen worden gelet op zijn leeftijd en de onduidelijke infrastructuur ter plaatse. Voorts heeft verweerder bij zijn overweging dat het buurtonderzoek in de omgeving van het opgegeven huisadres niet mogelijk was, betrokken dat eiser niet geregistreerd heeft gestaan bij de voor de woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten. De rechtbank is van mening dat verweerder redelijkerwijs niet bij zijn oordeel heeft mogen betrekken dat eiser niet geregistreerd stond, nu uit het destijds geldende algemene ambtsberichten van 2000, pag 8 en 2002, pagina 13/14 kan worden opgemaakt dat alleen bij de aanvraag voor een identiteitskaart een registratie plaatsvindt door het lokale (kebele-)bestuur. Het feit dat het buurtonderzoek in de omgeving niet mogelijk was kan derhalve mede aan de gebrekkige woonregistratie in Ethiopië

worden toegerekend en niet in overwegende mate aan eiser worden tegengeworpen.

De Staatssecretaris kan zich met deze onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 4.3 Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie in redelijkheid niet tot de conclusie heeft kunnen komen dat de verklaringen van verweerder ongeloofwaardig zijn.
- 4.4 In de bestreden beschikking en het daarin aangehaalde voornemen is het standpunt ingenomen dat verweerder onjuiste en onvolledige informatie heeft verstrekt over de plaatsen waar hij in Ethiopië heeft verbleven. Dit standpunt is gebaseerd op de informatie uit de twee ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken. Het onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken is verricht aan de hand van de gegevens die door verweerder zijn verstrekt.
- 4.5 In het eerste gehoor heeft verweerder verklaard dat hij met zijn moeder heeft gewoond op een adres in de wijk . Het betrof een woning die eigendom was van de en die door de moeder werd gehuurd. Na de dood van zijn moeder heeft verweerder gewerkt op een busstation in de wijk |
- 4.6 In het nader gehoor heeft verweerder verklaard dat de woning gevestigd was in de wijk . Hij ging naar een school genaamd in de wijk . Hij heeft een schets gemaakt van zijn woonomgeving en informatie gegeven over winkels in de buurt van de woning.
- 4.7 In de correcties en aanvullingen heeft verweerder aangegeven dat | _ gelijk is aan en dat de naam van de wijk . Tevens heeft hij opgemerkt dat het busstation lag in de wijk
- 4.8 Bij brief van 13 maart 2002 is verweerder onder meer verzocht aan te geven wat zijn huisnummer was. Verweerder heeft daarop laten weten niet te weten wat zijn huisnummer was. Hierop is hem schriftelijk verzocht een uitgebreide plattegrond van de wijk waar hij heeft gewoond te maken. Bij de zienswijze heeft verweerder een dergelijke plattegrond overgelegd. Daarbij heeft hij opgemerkt dat het probleem is dat de wijk waar hij woonde geen echt straatplan kent.
- 4.9 In het ambtsbericht van 17 december 2002 is opgemerkt dat verweerder noch zijn familieleden geregistreerd zijn in het wijkkantoor van in . De moeder van verweerder is niet geregistreerd als huurder van een woning in eigendom van het wijkkantoor. Tevens is onder meer vermeld dat verweerder niet

van zijn foto werd herkend bij het busstation en dat dit busstation niet in de wijk met de naam ligt. Hoewel een aantal namen van gebieden op de door verweerder getekende overzichtskaart juist zijn, komt de locatie ervan niet overeen met de situatie ter plaatse.

- 4.10 In de uitspraak van de rechtbank van 19 juli 2005 is overwogen dat het onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken zou zijn gedaan in de wijk en dat daarmee geen rekening is gehouden met de correcties en aanvullingen waarin is vermeld dat de wijk is. De rechtbank heeft geoordeeld:

“Nu het merendeel van de conclusies in het individuele ambtsbericht zijn gebaseerd op onderzoek bij het wijkkantoor in de wijk leidt dit naar het oordeel van de rechtbank tevens tot de conclusie dat getwijfeld moet worden of het onderzoek heeft plaatsgevonden in de juiste wijk en derhalve zorgvuldig is verricht.”

- 4.11 Naar aanleiding hiervan heeft de Minister van Buitenlandse Zaken op verzoek van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het ambtsbericht van 10 april 2006 uitgebracht. Hierin heeft de Minister van Buitenlandse Zaken aangegeven dat het eerdere onderzoek is verricht op de juiste locaties. In bestaat geen wijk met de naam Het onderzoek is derhalve verricht in het district (gelegen in de wijk nabij een moskee). Verder werd gebruik gemaakt van de door verweerder getekende kaart en zijn omschrijving van de omgeving van het adres. Tevens is in het ambtsbericht opgemerkt dat wederom adresonderzoek is verricht. Hieruit is naar voren gekomen dat met feitelijk het centrum van wordt bedoeld en dat geen wijk is. Vanwege het ontbreken van huisnummer was het echter niet mogelijk te onderzoeken of verweerder geregistreerd heeft gestaan bij de voor de woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten. Buurtonderzoek in de omgeving van het opgegeven huisadres was derhalve evenmin mogelijk. Het gestelde in het ambtsbericht van 17 december 2002 is onverkort gehandhaafd.

- 4.12 Op grond hiervan heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat verweerder onvolledige en onjuiste informatie heeft verschaft. Die informatie is onvolledig aangezien hij geen huisnummer heeft verstrekt en met de plattegrond en omschrijving onvoldoende informatie heeft verschaft om de woning te lokaliseren. Verder is de informatie gedeeltelijk onjuist aangezien de gegevens op de plattegrond niet allemaal kloppen, verweerder niet de juiste naam van de wijk waar hij zou hebben gewoond heeft genoemd en het busstation gelegen is in een andere wijk dan verweerder heeft genoemd. Daarbij komt dat de Minister van Buitenlandse Zaken geen enkele bevestiging heeft kunnen vinden van de verklaringen van verweerder. Verweerder en zijn familieleden stonden immers niet geregistreerd bij het wijkkantoor van de door hem genoemde en zijn

moeder stond niet geregistreerd als huurder van een woning van de

- 4.13 Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen dat onvoldoende mate rekening zou zijn gehouden met de leeftijd van verweerder en de omstandigheden waarin hij ter plaatse heeft geleefd. In de bestreden beschikking is op bladzijde 3 aangegeven dat verweerder in de gelegenheid gesteld is, bij gebreke van zijn huisnummer, informatie te verstrekken omtrent zijn adres. Daarbij is van belang dat verweerder geruime tijd op het door hem opgegeven adres zou hebben gewoond. Tevens is van belang dat verweerder in staat is geweest verschillende wijken in zijn woonplaats te vermelden, waardoor ook enige kennis van zijn eigen voormalige woonadres aanwezig mag worden verondersteld.
- 4.14 Overigens valt in het algemeen niet te zien waarom een dertienjarige geen verifieerbare informatie zou kunnen verschaffen van de woning waar hij de eerste tien jaar van zijn leven heeft verbleven. In dit kader valt ook niet in te zien hoe onderzoek had moeten worden of verweerder in staat kon worden geacht een enigszins betrouwbare schets te maken van zijn woonomgeving in . De rechtbank lijkt in dit kader te miskennen dat van verweerder is verlangd gegevens te verschaffen omtrent zijn voormalige woonadres aan de hand waarvan zijn verklaringen geverifieerd zouden kunnen worden. Uit de zienswijze blijkt ook niet dat verweerder dit niet zou hebben begrepen. Verweerder heeft immers in de zienswijze aangegeven wat de problemen waren bij het maken van een plattegrond.
- 4.15 Wat van belang is, is dat verweerder voldoende in de gelegenheid is gesteld verifieerbare informatie te verschaffen en dat uit het onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken voort is gekomen dat de verstrekte gegevens op onderdelen onjuist is en voor zover niet onjuist, onvoldoende is om de gestelde voormalige woonplaats te traceren.
- 4.16 Ten onrechte overweegt de rechtbank dat uit de getekende plattegrond blijkt dat verweerder in voldoende mate herkenningspunten heeft aangegeven waardoor nader onderzoek kon worden gedaan. Zoals in het ambtsbericht van 10 april 2006 is aangegeven zijn de getekende kaart en de door verweerder gegeven omschrijving van de omgeving van het adres, bij het onderzoek door de Minister van Buitenlandse Zaken betrokken. Het is echter niet mogelijk geweest aan de hand van die gegevens het gestelde adres te traceren.
- 4.17 De rechtbank heeft eveneens ten onrechte geoordeeld dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, ten onrechte bij de beoordeling heeft betrokken de omstandigheid dat verweerder en zijn ouders niet geregistreerd hebben gestaan bij de voor de woonregistratie verantwoordelijke autoriteiten.

- 4.18 De rechtbank miskent kennelijk dat in de algemene ambtsberichten van 2000 en 2002 slechts is aangegeven dat identiteitskaarten worden afgegeven aan de hand van een registratie. Uit de ambtsberichten blijkt niet dat registratie uitsluitend plaatsvindt in geval van afgifte van een identiteitskaart.
- 4.19 Verder miskent de rechtbank dat aan verweerder niet is tegengeworpen dat hij en zijn familieleden niet in de registratie van de Kebele zijn terug gevonden. Het gegeven dat de gegevens niet zijn terug gevonden is betrokken bij de beoordeling in hoeverre verweerder onvolledige of onjuiste informatie heeft verstrekt.

Grief 2

- 4.20 In rov 16 heeft de rechtbank overwogen:

De rechtbank is van oordeel, gelet op het overwogene in rechtoverweging 10, dat eiser het onderzoek van verweerder naar adequate opvang in zijn land van herkomst niet heeft gefrustreerd. Immers, gelet op de leeftijd van eiser ten tijde van zijn verklaringen tijdens het eerste en het nader gehoor heeft eiser, naar het oordeel van de rechtbank, naar behoren verklaard over zijn voormalige woonadres in zijn land van herkomst. Derhalve had verweerder in zijn bestreden besluit niet kunnen volstaan met de enkele constatering dat eiser het onderzoek naar adequate opvang in zijn land van herkomst heeft gefrustreerd.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat het gedeelte van het besluit dat ziet op een verblijfsvergunning regulier ten aanzien van het amv-beleid onvoldoende is gemotiveerd.

De Staatssecretaris kan zich met deze onderdelen van de uitspraak niet verenigen.

Toelichting

- 4.21 In Vc 2000 C2/7.4.1 was bepaald dat alleenstaande minderjarige vreemdelingen, die tijdens de procedure een mogelijk onderzoek naar de opvangmogelijkheden in het land van herkomst frustreren, niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning regulier. Hiervan is sprake als de betrokkene – ook los van de context van het totale asielrelaas – ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegt of indien hij vage, summiere verklaringen aflegt en zaken verzwijgt omtrent identiteit, nationaliteit of opvang. Dit kan ook worden tegengeworpen als de betrokkene jonger is dan vijftien jaar. Bij de beoordeling of er sprake is van "jokken" of "zwijgen", wordt rekening gehouden met druk, traumata, de geestelijke ontwikkeling en de leeftijd van betrokkene. Van een kind kan immers niet altijd dezelfde mate van volledigheid en gedetailleerdheid worden verwacht als van een volwassene.

- 4.22 Zoals in de eerste grief is aangegeven heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie niet in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat verweerder onvolledige en onjuiste informatie heeft verstrekt omtrent de plaatsen waar hij in Ethiopië zou hebben verbleven. Daarbij heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie voldoende rekening gehouden met de leeftijd van verweerder en zijn persoonlijke omstandigheden. De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie heeft dan ook in redelijkheid zich op het standpunt kunnen stellen dat verweerder het onderzoek naar opvangmogelijkheden in het land van herkomst heeft gefrustreerd.
- 4.23 De Staatssecretaris verzoekt Uw Afdeling de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Arnhem, van 6 april 2007 te vernietigen en het beroep van verweerder alsnog ongegrond te verklaren.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het door het verweerder tegen het besluit van 20 juni 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 8 mei 2007

advocaat

behandeld door	A. van Blankenstein
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 32 01
fax	(070) 515 30 07
e-mail	a.vanblankenstein@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009176
referentie	IND-0702.06.7136